

نه‌قی یی به‌درخان
جه‌لادته،
فیداکار خودئی یی هیمه‌ت
جه‌نده‌کئی وی کر دفر ده بن ئاخ بوو
گیانی وی بلندی ئاسمان بوو...
د ریبا نیشتمان
خوه‌دیی پجان
گیانی خوه کر قوریان
نه مری یه، زندییه...
ناقی وی ئه‌به‌دی یه. (۸)

جگه‌رخوین* (۱۹۰۳-۱۹۸۴)

بیگومان روون و ئاشکرایه جگه‌رخوین له‌ماوه‌ی (۸۰) سالی ته‌مه‌نیدا، خزمه‌تیکی زۆری کوردو بزاقی رزگاری خوازی کوردستانی کردوو، هه‌ر له‌مندالییه‌وه، ئاواره‌بووه‌وه‌هه‌ر به‌ئاواره‌بیش له‌ستۆکهۆلمی پایته‌ختی ولاتی (سوید) سه‌ری نایه‌وه، شایانی ئامازه‌پی کردنه‌که جگه‌رخوین جگه‌له‌خه‌باتی سیاسی چه‌کداری زیاتر له‌(۲۵) کتیبی یشی چاپ کردوو، چه‌ند

۸- ئه‌م پارچه‌هه‌لبه‌سته له‌سه‌رگۆری جه‌لادته به‌درخان نووسراوه، هه‌لبه‌سته‌که‌ش له‌وینه‌یه‌ک وه‌رگیراوه، که برای به‌رتز دیار دۆسکی: سه‌رنوسه‌ری گۆفاری (مه‌تین) به‌دیاری پیشکه‌شی کردم.
(* ناوی ته‌واوی (شیخ مووسه‌ کوپی هه‌سه‌ن)، له‌ سالی ۱۹۰۳ له‌ گوندی (هه‌سه‌ر) نزیک شاری ماردین له‌ دایک بووه، له‌شه‌وی ۲۲- ۲۳/۱۰/۱۹۸۴ کۆچی دواپی کردوو.

دهستنوسیکیشی هه یه له بواره کانی میژووی کورد، ریزمانی کوردی، فه رهه ننگ و زمان و شیعوو چیرۆک، په یوه ندی له گه ل قه دری جان دا هه بووه، هه روو کو پیشتر ناماژمان پیکرد، ئەمهش وای له جگه رخوین کردوه که شیعریک به ناوی «دیرک» پیشکەش به قه دری جان بکات که تیایدا ستایشی ده کات و ده لیت:

ئە ی هه فالۆ ده لالۆ، تو هه ر تشتی دزانی
دزمانی مه کوردانی تو وه ک مه لایین خانی
تو خورته کی چه له نگی ئە ز کاله کی زه مان
دل و گه رده ن شکهستی به نده واری خزانی
خوه دی ته خوهش بهیله، تو خورته کی جوانی
تا کو ده لیت:

دیرک چ خوه شه ب دارو ئاقه
ئە ف ئاقه ل هه ر، ده ری به لاقه
یه ک غابه، به لی بهوشتا مه ئوا
پر مشمش و سیف و دارو سه لوا^(۹)

قه دری جانیش به م بۆنه یه وه، شیعریک به ناوی «جگه رخوین» ده هۆنیتته وه، لیره دا بۆمان روون ده بیتته وه که په یوه ندیبیان زۆر به هیز و پته و بووه، بۆیه به شیعریک نازک و رند وه لامه که ده داته وه و ده لیت:

۹- ئە م شیعه ری له گۆفاری هاوار ژماره (۵) دا بلاو کردۆته وه، به لام سی پارچه ی دی له پینج خشته کی بۆ زیاد ده کات و ناوه که شی گۆریوه و کردوویه تیبیه «ژ قه دری جان ره». جگه ر خوین، په سنادیرکی، ژ/ هاوار، ژ/ ۵، شام ۱۹۳۲، ل ۷.

د دهما هه شى من وهندا دبوويى
مزگينهك ژمن ره هات وگوت: بخوين.
من جه گهر په رتى، من دل هيلوويى،
ميژه كر ئه ف مزگين ب ناقى جه گهرخوين

هه فالى خو شه ويست په سنا گوندى من،
ب ئاه و كه سهران پيشكيش ددى من.
ژ نوو قه پيته ك ئار، داسه ر داغى من.
دهردو كول ته قدا بين ته وشى جه گهرخوين! (۱۰)

عوسمان سهبرى* (۱۹۰۵-۱۹۹۳)

عوسمان سهبرى يه كي كه له شاعيره ناوداره كاني كورد،
كه په يوه ندى و دوستايه تى له گه ل قه درى جاندا هه بووه،
په يوه ندييه كه يان زور به هيتز بووه، به به لگه ي ئه وه ي له يه كه م گوفارى
(هاوار) دا، په خشانكيكي له ژير ناوى: (هاوار هه به... گازی ل
دوويه) بلاو كرده و ته وه و وه ك دياريبه ك پيشكه ش به عوسمان
۱۰- قه درى جان، جه گهرخوين، گ: هاوار، ژ: ۱۲، شام ۱۹۳۲، ل ۲.
(لاتينى)

(*) عوسمان سهبرى له سالى ۱۹۰۵ له كوردستانى باكوور، له گوندى
(نارنجى) سه ر به خيلى «مرديس» له ده قه رى ماردین هاتوته دونياوه،
له سالى ۱۹۲۹ كاتى شورشى شيخ سه عید تيكده چيت، ناچار ده بيت
به ره و شام بكه و تته رى، له ده رچونى گوفارى (هاوار) ي مير جه لادته به گ
به شيعر و وتار و چيرۆك به شدارى تيداده كات، نازناويشى (ئاپو) بووه، له
ته مهنى (۸۸) سالىدا، له ۱۱/۱۰/۱۹۹۳ مالتاوايى ده كات و ده چيته
ژير ره حمه تى يه زدانى مه زن، له گوندى بهر كه قري له ۱۳/۱۰/۱۹۹۳
سه ر به شارى قاميشلو به خاك ده سپيرى.

سەبىرى كىردۈۋە بە پارچە شىئىرىك كۆتايى بەپەخشانەكە ھىناۋە،
لەم بابەتەدا موزدەي دەرچوونى گۆڧارى (ھاوار) بە عوسمان سەبىرى
رادەگە يەنيت ھەرۋەكو خۆي دەلئيت:

ژىن چقاس دەلالە
دنىڧ باڧ و براندا
دل ھەيە كو نە نانە
بەر برىنئىن رماندا (۱۱)

كاتىك عوسمان سەبىرى چاۋى بەم بابەتە دەكەۋىت، زۆر
خۆشحال دەبىت، بۆيە خۆي پى راناگىرئىت و دەست دەداتە
خامەكەي و بەجوانترىن شىئىر بە ناۋى «بەردىلك» * ۋەلامى
«قەدرى جان» دەداتەۋە:

ژىن خوەشە ب خورتى
ل كوردستان ب كوردان
باڧ و بران، چ بكم؟
ھەموو من تى ب دەردان.

من دل تو جار نەنالى
من زار تو جار نەكالى

۱۱- قەدرى جان، (ھاوار ھەبە- گازی ل دوويه)، گۆڧارى: ھاوار، ژ: (۱)،
شام، ۱۹۳۲، ل ۷.

* جگە لەم پارچە شىئىرە عوسمان سەبىرى شىئىرىكى دىكەش بۆ قەدرى جان
كىردۈۋە دىبارى كە بەناۋى (سەرسالا من) كە لە ژمارە (۵۳) گۆڧارى ھاوار
سالى ۱۹۴۳ بلاۋى كىردۆتەۋە، كەچى شىئىرەكە لە ۱۹۳۳/۱۲/۳۱
نوسراۋە.

ب دل هسكى ب لالى
سینگا خوه دا بهر رمان. (۱۲)

بیجگه له م شاعیرو روشنبیرانه، هی تریش هنه که لاپه‌ره‌کانی ژبانی به‌سهرهاتی قه‌دری جان تۆمارده‌کهن، له‌وانه عیزهت ئاغایی دیرکی به (*) وادیاره له‌گه‌ل شاعیر جگه له هاورییه‌تیبیان خه‌لکی یه‌ک زیدن، بۆیه له‌وه‌فاداریدا شیعرتک بۆ‌گیانی پاکى ده‌هۆنیتیه‌وه‌و له‌سه‌ر گۆره‌که‌ی ده‌یینووسیت که خوشی کیله‌که‌ی دروست کردووه، لیته‌دا به‌پیتووستمان نه‌زانی پارچه شیعره‌که وه‌ک نمونه به‌یینیه‌وه و باسی بکه‌ین، چونکه له‌ژبانی و به‌سهرهاتی قه‌دری جان خستوومانه‌ته‌روو.

۱۲- عوسمان سه‌بری، به‌ردیلک، گ: هاوار، ژ: ۲، شام سالی ۱۹۳۲، ل ۱۰. (لاتینی).

(*) عیزهت ئاغایی دیرکی که به «عیزهت ئاغا» ناسراوه، سالی ۱۹۲۰ له کوردستانی باکوور، له‌شاری «دیرک» هاتۆته دنیاوه، بۆ‌ماوه‌یه‌ک له سوورگونی و موگراییی درتۆده‌ی به‌ژبانی خۆی داوه، به‌لام له سالانی په‌نجاکان ناچارده‌بیت سه‌ری خۆی هه‌لگرئ و به‌ره‌و شام بکه‌ویتته‌پرئ. به‌داخه‌وه‌ش له‌ته‌مه‌نی (۵۹) سالییدا واته سالی ۱۹۷۹ چوووته به‌ر دلۆقانی خوی مه‌زن.

بهره‌مه‌کانی قه‌دری جان

له راستیدا قه‌دری جان گه‌لی بهره‌می نایابی به‌جیه‌هیشتووه
خامه‌که‌ی دریغی له هیج بابه‌تیکی فره‌ه‌نگ و زانستی نه‌کردووه،
له‌ژیر فاکته‌ری لیزانی و نه‌ته‌وه نارایشیداو شان به‌شانی شیعره
نه‌ته‌وه‌بیه‌کانی خو‌ی داوه به‌دهم لافاوی فرمی‌سک و خو‌ینه‌وه.
گرن‌گترین بهره‌مه‌کانی شاعیریش له‌م بو‌ارانه‌دا ئە‌مانه‌ن:

۱- ریبازی روسی، که د‌انراوی (گری‌گۆری پی‌تروف) ه، قه‌دری
جان به‌سه‌ر په‌رشتی (د. ئە‌حمه‌د نافیز) وه‌ری‌گی‌پراوه‌ته سه‌ر‌زمانی
کوردی و ئە‌لقه به‌ئه‌لقه له رۆژنامه‌ی «رۆژ‌انوو» که له ژماره (۴-
۱۷) کۆتایی هاتووه، له‌سالی (۱۹۴۴) تا‌کو (۱۹۴۵) بلاوی
کردووته‌وه، شایانی ئاماژه‌پی‌ کردنه، ئە‌م په‌رتوو‌که هه‌مووی له‌لایه‌ن
شاعیر بلا‌ونه‌کراوه‌ته‌وه و ئاماژه‌شی پی‌ نه‌کردووه، که‌ته‌واو بو‌وه
یاخود هیشتان ما‌وه.

۲- شقانی کورد، که‌هی عه‌ره‌بی شه‌مۆیه و له فره‌ن‌سیبه‌وه
وه‌ری‌گی‌پراوه‌ته سه‌ر زمانی کوردی و به‌پیتی لاتینی له‌سالی
(۱۹۴۷) له به‌یروت چاپی ک‌رردووه. شایانی باسه‌ له
چاوپیکه‌تنیکی تایبه‌تیدا له‌گه‌ل ه‌یژا د‌لا‌وه‌ر زه‌نگی پی‌ی را‌گه‌یاندم
که: «ئە‌م په‌رتوو‌که هی قه‌دری جان نییه به‌ل‌کو ئە‌و ته‌نیا
هاریکاری کردووه.

۳- ئە‌لف با کوردی: تا‌کو ئیستا نه‌زانراوه سالی چه‌ند

چاپکراوه، به لّام له هه ندى له سه رچاوه ئاماژەيان پي کړدووه.

۴- داستانی بارزانی که به شیعر نووسراوه، له سالی ۱۹۴۷ له ولّاتی شام چاپی کړدووه. سه بارهت بهم داستانه دکتور احمد د دزهیی ده لیت: «مامم (واته عه لی فه تاح دزهیی ئا. ع) ئه م شیعره دی له بهر کړدبوو، زور حهزی لی ده کړدو هه ر له بهر خو به وه ده یگوته وه. به سه رهاتی ئه م شیعره ش مامم بزی گپرامه وه: گوایه قه دریجان کاتی خو ی له سه ر کارتییکی یادگار رهنگاورهنگ نه خشر او نووسی بووی و چه ندین دانه شی له بهر گرتبو وه به سه رکورده کانی ئه وی دابه ش کړدبوو، ئه وا دانه یه کی لای مامم، تا ئه و سالانه ی دوا ییش هه ر مابوو. منیش له لای خو م تو مّار کړدووه له ده فته ریکدا. (پروانه ی ماسته ری ماموستا به کر شاکر).

۵- دیوانی شیعره ی له سالی ۱۹۵۷ له سووریا چاپی کړدووه. به لّام هه تا وه کو ئیستا به رچاونه که وتووه. هه روه ها له هه مان چاپی که وتندا نو سه ر دلاوه ر زهنگی ده لیت: (تو دیوانی قه دری جان ل سووری نه هاتنه چاپی کړدن).

پاشكۆكان:
پاشكۆى يەكەم:

* شيعرەكانى

هاوار هه به. گازی ل دوویه

ژ بو نا براه مه نۆسمان سه بری

ژین چقاس ده لاله
د نیتف باف و بران دا.
دل هه به کو نه ناله
به برینین رمان دا.
ئه ف برینا رمانه؛
باره کۆ پر گرانه؛
که زه ب، گورچک نه مانه؛
ل په پووکتین خوه هان دا.
هاوارا مه فایه،
خه وا بیتکیتر به لایه،
قه ت شک تیدا نه مایه،
دگوتننن یاران دا.

* گوشاری: هاوار، ژماره: ۱، سالی ۱۹۳۲، ل ۶.